

Prædiken til 1. søndag i fasten

Luk. 22, 24-32

Gud beder for os!

Forrige tirsdag viste vi til en sogneaften filmen: ”Som i Himlen”, som nogen af jer sikkert så. På et tidspunkt i filmen kommer præstekonen op at skændes med sin mand. Hun har danset og har udfoldet hele sin livsglæde i den lokale kirkes menighedshus, og præstemanden modtager hende med en mine, der matcher det victorianske Englands mest jomfrunalske og stramtantede udtryk. Og midt i skænderiet råber konen:

”Al den snak om synd – det er kun noget, der eksisterer i dit eget hoved. Synd, det er noget kirken har opfundet til at undertrykke mennesker med. Mennesker har slet ikke brug for Guds tilgivelse, for Gud har aldrig nogen sinde anklaget!”

Gud har aldrig nogen sinde anklaget! Det er jo unægtelig lidt af et udsagn. Og synd er noget, som kirken har opfundet.

Præstekonen kobler her synd og tilgivelse sammen, og det har hun god grund til at gøre – og det er jo netop nogle af de ord, vi hører i nadveren: ”Giv os at modtage dit legeme og blod til din ihukommelse og til stadfæstelse i troen på syndernes forladelse”.

Jo, vist er der megen snak om synd i kirken.

Og tænk blot på de tekster, vi lige har hørt i dag.

Den første fra Det gamle Testamente om jalousidrabet på Abel, hvor Kain slår sin egen bror ihjel. Og det er vel en synd at dræbe sin egen bror? Gud bliver i hvert fald vred og straffer Kain.

Og tænk på epistelteksten fra *Jakobsbrevet*, hvori der tales om begæret, der avler synd, og synden medfører kun død.

Og så evangelieteksten, hvor disciplene midt under den sidste nadver - lige efter at Jesus for 3. gang har forudsagt, at han skal dø og en af dem skal forråde ham – så diskuterer de, hvem der er størst. Det er da vel synd?

De har fået det hele skåret ud i pap, forræderiet, lidelsen og dødsdommen og så lige der midt under det måltid – af alle måltider – dér sidder de og skændes om, hvem af dem, der skal regnes for størst! Og hvorfor gør de mon egentlig det?

Ingen af dem lytter til sorgen i hans stemme. Ingen af dem ser angsten i hans øjne. Ingen af dem forstår indholdet af det, han siger. Men én ting forstår de: At når han ikke er der mere, så skal de finde en ny leder!

Og så tænker de kun på sig selv. Hvem af dem, kan kalde sig størst? Hvem af dem, er

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

nu bedst egnet til at lede? Hvem af dem, vil være den rette førerhund?

Ja, det er vel nærmest så ubeskriveligt stort et svigt, at det kun kan beskrives som en dødsynd. Som en gammel og elsket bedstefar, der siger til børn og børnebørn at nu skal han dø – og straks går de i gang med at skændes om, hvem af dem, der skal overtage firmaet efter ham. Jesus siger til disciplene, at han skal dø – og de går straks i gang med at skændes om, hvem der så skal have magten.

Der er kun én, der har magten og æren i evighed – men disciplene er tungnemme – lige som vi andre også er det. Jesus pænsler det ud for dem - og for os: Den største er den, der har modet til at være den mindste. Den mest ærværdige er den, der rummer at blive ydmyget. Den mest glørværdige leder er den, der tager rollen som den usleste tjener.

At servere for andre – som var datidens lavest rangerende job, der var forbeholdt slaven uden status og betydning - det er den rette leders rolle. Sådan skal den kristne leder være.

Og hvem var det så, der skulle være leder, når Jesus ikke var der mere? Ja, det skulle ikke være ham, som kunne kaldes den største, men derimod ham, som efterfølgende benægtede noget som helst kendskab til Jesus. Ham, hvis mod, styrke og tro svigtede, da det kom til prøvelsens tid. Ham som stak halen mellem benene, og stak af, da Jesus blev fanget. Det var ham, der skulle være leder. Ham som Jesus godt vidste, ikke kunne modstå presset, og ham, som Jesus i evangelieteksten, vi lige hørte, bad for: ”Simon,

Peter! Satan gjorde krav på jer for at sigte jer som hvede; men jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte”.

Jesus bad for, at Peters tro ikke skulle svigte ham. Jesus beder for, at troen ikke skal svigte os mennesker. Gud beder for os, når vi svigter! Hvor paradoksalt! Gud selv beder for, at vores tro ikke må svigte os!

Og vi svigter, troen svigter os, modet svigter os, og vi fejler! Og Gud beder for os mennesker, der gang på gang fejler!

Og Gud tog en tjeners skikkelse, satte sig selv i de nederstes sted, og gav afkald på magt og ære for at tjene os, for at lede os, og for at vise os vejen hjem.

Måske ramte præstekonen noget meget centralt, da hun i skænderiet med sin mand sagde, at Gud aldrig nogen sinde har anklaget!

Jesus anklagede ikke disciplene for deres egocentriske tanker om, hvem der kan kalde sig størst. Jesus anklagede ikke Simon Peter, for at han ville svigte og fornægte ham. Han bad for ham. Jesus anklagede ikke engang Judas, for at han ville forråde ham – han lod Judas sidde med til bords!

Jesus lærte os, at vi skal bede for dem, der forfølger os. Og da han hang på korset, bad han: ”Tilgiv dem, de ved ikke, hvad de gør!” Gud beder også for os, beder for, at vores tro ikke må svigte os! Gud anklager ikke.

Så ja, præstekonen har ret, når hun siger, Gud aldrig nogen sinde har anklaget!

Men man kan ikke derfra slutte sig til, at vi mennesker så ikke har brug for Guds tilgivelse. Det har vi. Ikke fordi Gud anklager os, men fordi vi anklager os selv, når vi svigter.

Og svigte gør vi, ligesom Peter gjorde, da han fornægtede Jesus. Vi svigter, når vi

åndsfraværende ikke ænser, hvad vores handlinger – eller mangel på samme gør ved andre. Vi svigter, når vores begær løber af med os. Vi svigter, når egoet pumpes op, og vi vil være den største, den bedste eller den klogeste. Men Gud anklager os ikke herfor – Gud beder for os. Dertil kan vi kun sige:

Lov og tak og evig være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen

Marianne Gaarden

Salmer:

557, 698, 609, 694, 477, 336